

**Sygn. akt: I C 66/19 upr.**

## WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Leszek Bil
Protokolant:	sekr. Patrycja Zygmuntowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2019 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko B. Z.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 66/19 upr

### UZASADNIENIE

**Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.** wniósł pozew w dniu 21 grudnia 2018 r., w którym domagał się zasądzenia od pozwanej B. Z. kwoty 2.864,54,zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów i procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwana zawarła w dniu 11.10.2014 r. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na precyzyjnie określonych warunkach. Pozwany nie wywiązał się z umowy dlatego wierzytelność stała się wymagalna. Wierzyciel (...) w dniu 28.09. 2018 roku zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na rzecz powoda całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z pozwanym. Wcześniej zaś (...) nabył wierzytelność w dorode csji od (...) SA w ramach umowy ramowej z dnia 18.07.2003r

**Pozwana B. Z.** zawiadomiona prawidłowo o terminie rozprawy nie stawiła się na posiedzenie, nie usprawiedliwiła swojej nieobecności oraz nie złożyła odpowiedzi na pozew.

**Sąd ustalił, co następuje:**

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. w dniu 28 września 2018r. zawarł z (...) spółka z siedzibą w L. umowę sprzedaży wierzytelności wobec dłużnika B. Z. wynikającej z umowy zawartej dnia 11. 10. 2014r., w kwocie: kapitał 2.075,98 zł ,- zł, oraz odsetki 756,71 zł .

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 9-23)

W dniu 18 grudnia 2018r. powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/286/81/ (...), w którym stwierdzono, że w dniu 28-09-2018r. Prokura (...) z siedzibą we W. nabył od (...) wierzytelność wobec pozwanego S. J. wynikającą z zawartej umowy pożyczki nr (...). Wysokość zobowiązania dłużnika na dzień wystawienia wyciągu wyniosła łącznie 2864,54 zł, w tym należność główna w kwocie 2075,98 zł oraz odsetki w kwocie 788,56 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg funduszu k.8)

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Zgodnie z normą art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie Sądu przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu, w świetle przedstawionych przez powoda dowodów, budzą uzasadnione wątpliwości. W oparciu o twierdzenia powoda nie jest możliwe ustalenie istotnych faktów dotyczących powstania zobowiązania i jego warunków.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Po myśli art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Należy wskazać, że w procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem. Warunkiem więc otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2006 roku w sprawie V CSK 187/06).

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy wskazać należy, że strona powodowa wnosząc o zapłatę należności powinna już w pozwie przytoczyć szczegółowe okoliczności lub zawnieść dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia. Strona powodowa powinna również dołączyć do pozwu wszelkie dokumenty, z których wynika, że określona wierzytelność przysługująca w stosunku do określonego dłużnika, w tym przypadku B. Z., istnieje w dochodzonej wysokości i jest wymagalna i nieprzedawniona a powód jest uprawniony do naliczania odsetek we wskazanej wysokości. Strona powodowa nie dołączyła jednak umowy łączącej pozwanego z wierzycielem pierwotnym, na którą powoływała się w uzasadnieniu pozwu. Nie przytoczyła też w pozwie faktów umożliwiających stwierdzenie czy i jakie zobowiązanie zaciągnął pozwany a jeśli tak to na jakich „precyzyjnie określonych” warunkach.

Powód nie przedłożył również dokumentu wypowiedzenia przedmiotowej umowy oraz dowodu doręczenia tego wypowiedzenia pozwanej. Nie sposób więc ustalić, jaka była kwota pożyczki, jakie były warunki w tym oprocentowanie i termin spłaty, czy roszczenie pierwotnego wierzyciela wobec pozwanej w ogóle stało się wymagalne i ewentualnie kiedy to nastąpiło. Odpowiedzi w tym zakresie nie zawiera uzasadnienie pozwu co wyklucza możliwość orzekania wyrokiem zaocznym na podstawie samych tylko okoliczności faktycznych przytoczonych przez powoda.

Na poparcie swojego żądania strona powodowa przedłożyła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Tymczasem w wyroku z dnia 13 czerwca 2013r., V CSK 329/12, Sąd Najwyższy wskazał, że wynikające z art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 194 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych domniemanie zgodności z prawdą danych ujawnionych w wyciągu funduszu sekurytyzacyjnego należy ściśle wiązać tylko z tymi okolicznościami, które według przepisów szczególnych powinny być przedmiotem zapisów w księgach rachunkowych prowadzonych przez fundusz sekurytyzacyjny. Wyciąg z ksiąg funduszu nie może zawierać innych danych ponad te, które ujawniane są w samych księgach rachunkowych według przepisów ustawy z 1994r. o rachunkowości i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

Zważywszy na treść art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości oraz jej wymagalności. Przyjmuje się, że przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne.

Powód nie wywiązał się więc z ciężącego na nim w myśl art. 6 k.c. obowiązku wykazania istnienia zadłużenia i prawidłowości obciążenia pozwanego żadaną pozwem kwotą. Mając na względzie powyższe Sąd oddalił powództwo jako pozbawione uzasadnionych podstaw.

## ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć peł. powoda,
3. za 14 dni lub z apelacją.

S., dnia 8 kwietnia 2019r.